

novovjekovnog filozofijskog puta dijalektičkog samoprevladavanja subjektivizma u njegovu dovršavanju [ne samo kao okončanju nego, nadasve, punoj konačnosti (i ograničenosti)] te se zalaže za „zajedništvo“ (Miteinander) suprotstavljenog, s onu stranu mogućnosti ukidanja i sačuvanja pred-postavljenog (Aufhebung), — čini se da subjektivnost prebrzo rastvara u humanom, čak antropološkom (kojima su određuje ono „drugo“: boga, prirodu itd.) te tako gubi iz vida uniformiranost, da: jedinost-istovetnost „boga“ i „rada“, za koju, supstancialno-subjektivnu, nema mogućnosti samookončavanja, nego joj, naprotiv, svagda predstoji nužnost samopostavljanja.

Naša studija, nasuprot navedenim pristupima, htjela bi da bude prilog promišljanju jednog temeljnog karaktera *rada kao otvorenosti* (a l e t h e i a) svega što epohalno jest, kao istinstovanja (a l e t h e i e i n) *uradaka*, kao povijesno nama — ljudima *-radnicima* — naviještenog bitka bića. No, ne bismo htjeli da ova nastojanja budu rubricirana u školsku tematiku jedne ontologije, već zato što svi karakteri rada do kojih nam je stalo mogu biti razmatrani samo onda ako se oni, unutar horizonta *čitave* metafizike, dovedu u vezu sa svojim bitno-povijesnim

Kohlhammer, Stuttgart 1955, str. 297—306; nadalje: W. Schulz, Der Gott der neuzeitlichen Metaphysik, 3. izd., G. Neske, Pfullingen 1963; W. Schulz, Das Problem der apsoluten Reflexion, V. Klostermann, Frankfurt a. M. 1963, pos. str. 30.

⁵ Usporedi slijedeće naše priloge: V. S., O biti rada, Kulturni radnik 8—10, Zgb., 1966 (u ovoj knjizi str. 7—39); V. S., Marx-filozof razvoja produktivnih snaga, Gledišta, 6—7, Beograd 1967. i V. S., Realizacija filozofije produktivnih snaga, 1. c., V. S., „Stvaralaštvo“ i „postvarenje“ — O urgennosti radikalno-revolucionarnog mišljenja, Praxis 5—6, Zagreb 1967 (u ovoj knjizi str. 60—84); V. S., Delo in moć, Problemi 65—6, Ljubljana 1968 (u ovoj knjizi str. 40—59); V. S., Moć i čovječnost, Praxis 1—2, Zagreb 1970 (u ovoj knjizi str. 151—166).